

Rapport fra 26th International Congress on Occupational Health

27/8 til 1/9 2000 Singapore.

ICOH's store kongresser holdes som bekendt hvert 3. år, og den blev i år afholdt i Singapore. På mange måder var dette et godt og velbegrunderet valg. Som prof. Jerry Jeyaratnam sagde ved indledningen: "*Otte ud af ti arbejdere i verden bor i U-landene. Syv ud af de otte bor i Asien!*".

Prisen for at holde kongressen i Singapore var bl.a., at deltagerantallet var lavt (ca. 1.800 deltagere), og at der var usædvanlig få deltagere fra USA. Delvist derfor var den generelle kvalitet også noget dårligere end sidst i Stockholm. Til gengæld kan man så sige, at kongresdeltagerne bedre afspejlede de reelle arbejdsmiljøproblemer i verden af i dag.

Singapore er en meget spændende og fascinerende by/land. De fleste danskere lægger mest mærke til, at man ikke må tygge tyggegummi eller smide cigaretskodder på gaden. Det kan der komme mange dumsmarte og selvgode bemærkninger ud af. I den sammenhæng skal man blot huske, at det er lykkedes Singapore at overhale Danmark med hensyn til middellevetid på ganske få år, og at de også har taget effektive midler i brug på trafikområdet. Det er meget svært at købe ny bil, og alle biler har indbygget en chips, som registreres forskellige steder rundt omkring i byen. På den måde betaler man for sit forbrug af vejnettet. Resultatet er, at trafikpropper næsten ikke forekommer. Dertil kommer, at taxaer er meget billige, og at der er et velfungerende metro- og bussystem. Endelig er man overalt i byen fri for passiv rygning. Når Danmark har løst de problemer, kan vi komme igen med vores snak om forbud og tyggegummi. (I Singapore tager man gas på sig selv på en fin måde. Overalt i byen kunne/kan man købe T-shirts med teksten: *Come to Singapore - a fine city. A fine for smoking, a fine for spitting, a fine for urinating, a fine for littering...*).

Nå, tilbage til kongressen. En af åbningstalerne var arbejdsminister Lee Boon Yang. Før hans ankomst i salen blev alle bedt om (eller nærmest kommanderet til) at rejse sig, hvorefter der lød trompetfanfarer og trommeslag. Det mindede lidt om optakten til en VM-kamp i professionel sværvægtsboksning, men da ministeren kom, omgivet af 8 andre jakkesæt, viste han sig at være en spinkel, interillektuel type, der holdt en glimrende tale.

Den tidligere ICOH præsident Caillard holdt en mere indholdsløs tale, men foreslog dog en god definition på health: "*To be in good health is to be able to follow one's own path*". Så var der mere format over Rantanen's key-note om globaliseringen. Han tog udgangspunkt i fire pionerer inden for globaliseringsforskningen: Ulrich Beck, Amartya Sen, Manuel Castells og Anthony Giddens. Her ud fra analyserede han nøglebegreberne information, globalisering, fleksibilitet og de menneskelige ressourcer. Han havde nogle interessante etiketter for de forskellige faser i et professionelt liv:

⇒ 40 år	Junior
⇒ 50 år	Professionel
⇒ 55 år	Master
⇒ 60 år	Coach
⇒ 65 år	Ambassador
⇒ ?	Story teller

Centrale begreber i Rantanens fremstilling var:

Social capital
Intellectual capital
Material capital
Financial capital

Pointen i den forbindelse er, at man ikke får nogen udvikling/vækst uden at prioritere social og intellektuel kapital. "*Intet land i verden har nået et højt produktivetsniveau uden et godt niveau for occupational safety & health*".

Kongressen var organiseret således, at der var op til 16 parallelle minisymposier og paper sessions ud over key-note lectures og poster sessions. Der var med andre ord nok at vælge imellem. Det største fagområde var det psykosociale med 10 sessioner(!), mens der var 8 om luftvejslidelser, 7 om bevægeapparatet, 7 om toksikologi og 6 om arbejdsulykker. Dertil kom så en række tværgående emner som health services research (12 sessioner) og epidemiologi (7 sessioner).

Jeg fulgte især sessionerne i psykosociale faktorer samt hjertekarsygdomme, hvilket i det store og hele gav et fuldt program. Det mest vellykkede, jeg var med til, var et symposium om interventioner i psykosociale faktorer arrangeret på Kompier's initiativ og med glimrende oplæg af Martin Nielsen og Amanda Griffiths. Her sad folk overalt på gulvet, og der stod ca. 20 i døren, som prøvede at følge med. Dertil kom så de snesevis af deltagere, der gik forgæves.

AMI deltog med 8 deltagere: Ib og Otto fra ledelsen, Birgit, Bjarne og Chris fra IT/AEA, Herman fra EPI samt Martin og jeg fra PSA. Der var ingen forskningsledere og ingen fra "den anden side af gården" (de våde afdelinger). AMI gjorde sig godt gældende, idet Bjarne vandt en pris for en flot poster. Ellers var vi dog ikke særlig synlige. I den danske delegation var de arbejdsmedicinske klinikker dominerende. De kan rejse til kongresser for de penge, de tjener på arbejdsskadesystemet.

Der var som nævnt almindelig enighed om, at den generelle kvalitet på kongressen var forholdsvis lav i forhold til tidligere. En af årsagerne hertil var, at mange europæiske/amerikanske forskere glimrede ved deres fravær. Det kan dels skyldes afstanden til Singapore, dels at man prioriterer mere specifikke kongresser højere. (Dette gælder sandsynligvis også for mange af AMI's forskere). Spørgsmålet er altså, om vi (fortsat) skal komme til disse kongresser eller blive væk. Argumenterne **for** at møde op er, at dette er hovedbegivenheden på verdensplan, hvis man er interesseret i arbejdsmiljøforskning. Det er her, folk fra øst- og U-landene får kontakter med I-landenes forskere - og omvendt. Det er her, vi får sat vores forskning i perspektiv og møder kolleger, som vi ikke vidste, at vi ville have glæde af at møde. Jeg mener derfor, at vi fortsat bør være repræsenteret på disse kongresser. Den næste finder sted om 3 år ved et af verdens smukkeste vandfald ved grænsen mellem Brasilien, Paraguay og Argentina. Af interesse for psykosociale forskere kan nævnes, at Michiel Kompier blev valgt til chairman for den psykosociale videnskabelige komité (WOPS), mens Amanda Griffiths blev sekretær. (Begge er jo gode "venner af huset"). Jeg selv blev chairman for komiteen "Cardiology in Occupational Health" med Chantal Brisson som sekretær.

Hvis man ønsker at gennemse abstractbogen eller se nærmere på planerne for den næste kongres i Brasilien, kan man give undertegnede et spark bagi.

Med venlig hilsen

Tage S. Kristensen

Tsk@ami.dk

PS. Lige et japansk guldkorn på falderebet: Ordet business består på japansk af to tegn, nemlig "at miste" og "hjerte". Business = at miste sit hjerte (eller sjæl).